

### [Indenrigsministeren.]

end den, som Venstrepartiet anlægger. Jeg vil ogsaa gerne anerkende, at Det konservative Folkeparti i Folketinget behandlede dette Lovforslags principielle Side med megen Forhandlingsvillighed, hvilket som nævnt førte til Enighed paa de allerfleste Punkter, og det er for mig ikke underligt, da jeg simpelt hen ikke kan tænke mig, at noget Parti, der har Repræsentanter her fra København i den lovgivende Forsamling, vilde vove eller ønske at gaa imod Grundtanken i Forslaget. Der har det ærede Venstreparti det saa meget lettere.

Over for den ærede Ordfører for Det konservative Parti vil jeg altsaa gerne pointere, at det, der er os imellem, er ikke det principielle; det er heller ikke det, at Regeringen og Regeringspartierne ikke ønsker at øve Ret imod dem, der skal afstaa deres Ejendomme, det er det slet ikke. Det er Spørgsmaalet om, hvad der er den rigtige og til alle Sider mest betryggende Maade at udmaale disse Erstatninger paa, og jeg vil gerne, inden vi gaar til den Udvalgsbehandling, som jeg forstaar man ønsker, pege paa, at det, man har stillet Forslag om fra konservativ Side med Hensyn til Appel, er noget praktisk talt i vor hidtidige Lovgivning siden 1849 ukendt. Hele vor Ekspropriations- og Taksationslovgivning bygger helt paa den anden Linie: at disse Taksationskommissioners Udmaaling af Erstatningerne ikke kan bringes for Domstolene. Det er ikke saadan, at Regeringen her kommer og foreslaar noget nyt og revolutionerende og bringer Principper ind i Administrationen af denne Lovgivning, som er ukendte. Nej det, der foreslaas fra min Side, er, hvad man i Danmark har bygget paa siden 1849. Det undrer mig i øvrigt, at denne — jeg kunde næsten sige Dommerpsykose sætter ind, efter at vi netop i forrige og i sidste Rigsdagssamling har vedtaget to Love af overordentlig Rækkevidde paa disse Omraader. Den ene var Byplanloven, og den anden var den københavnske Byggeslov. Om Byplanloven tør jeg sige, at de Vurderinger og Taksationer, som man paa det Omraade kan komme ud for, er i Sandhed af en Rækkevidde, der ikke paa nogen Maade overgaas af dem, det her drejer sig om; og paa begge disse Omraader har det konservative Parti og Venstrepartiet givet fuldkommen Tilslutning til Bevarelsen af den gamle Linie med Hensyn til Taksationskommissionerne.

Ministeriet mener altsaa, at dette Krav om Domstolsappel paa disse Omraader beror paa en Misopfattelse af de Organers Opgave, det her drejer sig om. Baade med Hensyn til Kondemneringsmyndighed og Taksationsmyndighed gælder, at der i første Række kræves en særlig teknisk Sagskundskab, og det vilde være i Strid baade med den Praksis, der er fulgt siden 1849, og med selve Forholdets Natur at gøre en Domstol til højeste Instans i Anliggender, hvis egentlige Indhold de paagældende Dommere ikke har Forudsætning for selvstændigt at kunne dømme om.

Derimod er jeg fuldkommen indforstaaet med — og hvis man under en Forhandling med Det konservative Folkeparti kan komme ind paa den Linie, skal der ikke være noget i Vejen fra min Side for at foretage dertil sigtende Ændring i Lovforslaget —, at de paagældende Organer skal være saa sagkyndige og saa upartiske som muligt. Det har ogsaa været mit Formaal, ligesom det har været Hensigten under den Kommissionsbehandling, der har fundet Sted. Derfor er det intet mindre end perfidt, naar man i visse Dele af Pressen har villet tillægge Ministeriet det ene eller det andet lyssky Motiv ved Udarbejdelsen af Reglerne om disse Myndigheders Sammensætning.

Jeg skal endnu kun besvare det Spørgsmaal, som den ærede konservative Ordfører rettede til mig om Erstatningslejligheder. Lad mig forudskikke den Bemærkning, at her er for saa vidt to saglige Synspunkter, der staar over for hinanden, og som man i og for sig kunde ønske at opfylde begge to: det ene er den Tankegang, som den ærede Ordfører var inde paa, at Beboerne i disse gamle Kvarterer er saa indlevede i dette — ja, jeg vil ikke sige Milieu, men man kunde næsten sige i den særlige Luft, der er i disse gamle Kvarterer, saa at de vanskeligt kan finde sig til Rette andre Steder. Man oplever i den Henseende de besynderligste Ting; man ser, hvordan Mennesker, som har levet en Menneskealder i en saadan Gade under Forhold, som vi andre finder meget elendige, slet ikke kan tænke sig at komme ud i den frie Luft, om jeg saa maa sige. Det forstaar jeg alt sammen. Den anden Tankegang, som den ærede Ordfører sikkert heller ikke er fremmed for, er den, at det med Hensyn til adskillige af de Elementer, som det drejer sig om i disse Kvarterer, netop er af Betydning at faa dem spredt over et større Omraade; og